

Amadeu FABREGAT

Josep Piera, un postantic sense rellotge

ducte, encarregà el disseny de la casa pairal a l'arquitecte **Gaspar Jaén**. I, per tal d'arredonar el cicle, adoptà mitja dotzena de pollastres i una parella de conills bessons que certificaren de debò l'autenticitat de la seua conversió al paisatge originari i al conreu rural —com **Déu** i **Josep Pla** manen— de les belles lletres.

A la casa de la Drova, que ocupa un lloc força destacat en el *ranking* dels santuaris nostrats, després de Sant Josep, número 10, a Sueca, i de la xemeneia de l'**Estellés** a Benimodo, **Josep Piera** nadava com l'**Esther Williams** entre el Fabra i l'Alcover. Mentre el bestiar reproduïa entossudidament el cicle de la vida, l'escriptor donava a llum llibres i els batejava tot seguit amb premis. Si els guardons literaris fossen la graduació militar dels autors, **Piera** seria ja general. Cal suposar que demòcrata. L'**Arroyo**, Marifé, el despertava sovint a les quatre de la matinada, quan Josep somniava amb Tirant i Carmesina, per advertir amenaçant que el lliurament d'originals per al Josep Pla finalitzava dintre de dues setmanes. «Mai no sabrem si *El cingle verd*, per citar un títol remarcable, l'escrigué realment **Marifé**, però ella és darrere de l'*opus Piera*, com **Antinous** fou a l'emperador **Adrià** o **Marta Ferrusola** és a **Jordi Pujol**.

Reivindicador de la moreria, sense relacions aparents amb el món del petrodòlar, **Josep Piera** llegeix i escriu a hores d'ara Grècia des de la Drova. *L'estiu grec* serà, d'ací a poc de temps, la primera part del quartet de les quatre estacions del *Mare Nostrum*. Fascinat per les ensalades gregues —la *grec salad*, als restaurants emparats sota el «mant» de l'OTAN— i pels promontoris geogràfics i fisiològics de Mikonos, **Piera** revindica sense manies la seua condició de **postantic**.

«*Sóc tan antic, digué fa ben poc en una entrevista, que em fa por de posar-me de moda abans de morir-me.*» Mediterrani militant, de molt abans que **Vicent Garcés**, ha viatjat també als EUA, perquè, bé que ho sap, dir-nos nord-americans és, avui en dia, la nostra manera de dir-nos valencians. De la Drova a Barcelona, de la Grècia a Nova York, **Piera** recorda sovint la vesprada perfectament estúpida que se li aparegué **Ausiàs March**. Si el trobeu a la Drova llegint Virgili als conills bessons empadronats com a Ròmul i Remus, gairebé no notareu l'orgull íntim d'aquell qui ha aconseguit el que cercava. Tanmateix, mai no li demaneu l'hora. No us la sabria dir, perquè mai no ha dut rellotge.

Josep PIERA

Quan el vaig conèixer, pels volts dels anys setanta al soterrani prodigiós de la llibreria de **Frederic Martí**, em semblà una mala còpia de **Bécquer**, i això que jo, al llarg dels meus anys escolars, mai no havia pogut suportat **Gustavo Adolfo**. **Josep Piera** ja escrivia llavors en català, encara que, per algun malèfic *poltergeist* de la impremta, els versos apareixien després en un correcte, diuen, castellà. Una vesprada valenciana perfectament estúpida, com ja sol passar, quan **Josep Piera** i **Joan Pellicer** tornaven esmaperduts i extasiats de contemplar l'últim tapís de la Verge, el Micalet de la Seu s'obrí com una magrana i l'**Ausiàs March**, el paisà saforenc d'en **Piera**, sorgí com l'**Aladí** d'un exemplar tot lluent de la vintena edició del **Pompeu Fabra**. El jove Josep llegí *cum hoc signum vincit*, brodat amb pètals de roses de l'Empordà i murta d'Alboraia a la faldilla quatrecentista d'en **March**. I abandonà llavors les glòries efímeres urbanes per tal d'esdevenir patum nacional —amb homenatge pòstum garantit— entre les verdors naturals de la Drova-Barx-Gandia-la Safor-País Valencià-Països Catalans-Europa Occidental. Causà maridatge amb **Marifé Arroyo**, de les **Arroyo Sisters**, nissaga molt vinculada al conreu del vers nostrat. Conscient que un escriptor és, sobretot i abans potser que l'obra mateixa, el seu re-